

Chuyện đi a con trai hi u th o q n Cam

Tác Giả: Tr n Th Tuy t Thu
Thứ Ba, 17 Tháng 5 Năm 2011 05:08

“Ai còn M xin đ ng làm M khóc - Đ ng đ bu n lên m t M nghe không?”

□

Có l ai ai trong đ i cũng đã có l n đi taxi. Đ t có gì đâu, c tìm s đ i n tho i các hãng taxi r i b m s g i, cho bi t đ a đ i m, xong thì ch xe t i đón. Nh ng q n Cam thì không bi t t bao gi l i xu t hi n m t ngh là l , đó là "taxi đ a đón phi tr ng".

Anh Lý Văn Lâm và m trong vi n đ ng lão Garden Grove – nh: Hoàng Thanh/Vi n Đông

Chuyện của con trai họ Lưu ở quê nhà

Tên: Trần Thị Tuyết Thu
Số: 7913/Ba, 17 Tháng 5 Năm 2011 05:08

Các nhà báo quê nhà của chúng tôi, rao vặt thì thấy ngay hàng hà sa số "Đón - Đi khách - Đi nhà - Phi trường - Tuyên truyền - Thi học bổng", vân vân và vân vân. Đa số những người làm nghề này là đàn ông (những người có phần), người Việt Nam. Có người làm thêm nghề tay trái, những người đã sẵn thì xem đây là nghề chính để nuôi sống bản thân và gia đình. Còn số các taxi Việt Nam ngày càng đông, và nghề này cũng khá thảnh thơi hành vì dễ làm, thu nhập ổn định và giờ giấc. Những người dân ở vùng này ít khi gọi taxi Mỹ vì giá cao hơn, và tôi nói chuyện với taxi Việt Nam thì dễ dàng, khi cần suy nghĩ tìm kiếm chi cho một ốc. Thông thường họ cần thì mình gọi taxi, gọi người nào cũng được, và rất ít ai quan tâm đến việc chọn một người taxi riêng cho mình. Những người thì khác...

Tôi quen anh Lâm taxi gần 3 năm nay. Một tôi hỏi bạn, nên mình lên cần đi đâu xa, tôi không dám lái xe mà gọi taxi. Lên đưa tôi mở báo ra xem rồi gọi anh A, lên gọi anh B, rồi anh C, anh D... những người theo năm tháng, tôi quyết định chọn anh Lâm làm người taxi "ruột" mà tôi nghĩ nhất. Bạn anh tính giá phải chăng, anh vui tính, lên xe anh hay nói chuyện này, chuyện nọ cho thoải mái qua mau, hay có thể do anh và tôi hợp gu chăng? Nên thường khi cần đi đâu, bao giờ tôi cũng gọi anh trước, chỉ khi nào anh kết vào ngày gọi tôi cần, thì tôi mới gọi người khác. Những người có một đi mà có một hành khách có lẽ không hài lòng cho lắm, nhưng có lẽ anh tâm sự với tôi, là anh luôn luôn đón khách một chút hay trễ chút. Tôi còn nhớ lần đó, tôi hỏi anh tôi đón lúc 11 giờ rồi. Anh hỏi: "Đi sớm chút được không em? 11 giờ 10 anh lên, ráng giúp đỡ anh chút đi". Người nghĩ thấy cũng không có gì mà từ chối, tôi đồng ý.

Khi lên xe, anh Lâm phân trần: "Em thông cảm dùm. Anh phải mua cháo mang vào cho Má anh. Hôm qua tôi đang buồn nói thêm ăn cháo gà. Mà anh không mua là bạn gì bạn cần cho coi". Tôi ngạc nhiên lắm, vì có bà nào mà "những người" dễ vậy ta. Hôm ra thì mình biết mà anh Lâm đang ở trong viện dưỡng lão từ hơn 6 năm qua. Anh còn nói: "Cảm ơn em nha. Những khách khó chịu lắm, họ chỉ muốn đi thuê đúng giờ. Sớm chút là họ bỏ, gọi taxi khác. Anh cũng đành chịu một khách thôi".

Anh Lâm lái xe vào khu dưỡng lão trên đường Haster. Anh bảo tôi ngồi trong xe đợi, 10 phút anh quay lại ngay. Tò mò, tôi hỏi: "Em vô được không?". Anh Lâm gật đầu: "Được rồi, chỉ cần làm phiền em thôi". Thế là hai anh em bước vào Garden Park Care Center.

Lên đưa tiên vào khu nursing home, tôi ngạc nhiên con nai vàng, anh Lâm đi đâu tôi cứ theo đó. Sao mà quê quê, quê quê rồi tìm lum, vậy mà như thu được lòng mình tài giỏi. Bước vào phòng, không thấy ai, anh quay sang tôi nói: "Chờ anh đưa Má anh ra rồi trở về", xong anh tôi quay ra. Hai chúng tôi đang đi trong dãy hành lang thì tôi nghe tiếng cười nói ồn ào vui nhộn vang vọng ra từ một căn phòng. Lúc đó tôi nghĩ: "Ái chà, người già mà sao còn cười nói đùa vui vậy? Coi bạn cũng yêu đời quá chứ". Những người họ, khi bước vào rồi trở về thì mình biết thế nào.

Thì ra tiếng cười của tôi nghe là tiếng cô MC trên màn hình đang pha trò trong show ca nhạc. Trần cười mà tôi chỉ nghe thấy tiếng bà già, mà hai phần ba là bà, chỉ cười vài ông cười mà thôi, và ai cười ở trên xe lăn. Tôi quay sang anh Lâm: “Sao đàn bà không cười với anh?”. Anh trả lời ngay không suy nghĩ: “Thì đàn bà bao giờ cũng không cười, em không thấy với à? Sống thế mà làm gì, con cái nó thấy mình vô đây chèo queo mắt mình, sống với thì anh thà chết còn sống hơn”. Tôi thấy vui vui vì cái tính bực tức, nghĩ gì nói đó của anh taxi này. Tôi chỉ thấy mình có đứa con đâu đó nghĩ là ta có nói là đàn bà sống thế hơn đàn ông vì sống chết sống dai hơn, và đàn bà cười... khóc hơn đàn ông, và đó cũng là một cách giúp xả stress.

Trần cười mà tôi là người nghe mà vô hồn, đứng đứng, im lặng. Tôi lúng túng, và chỉ trong tích tắc, tôi quyết định mỉm cười, cười với mọi người tôi gặp nơi đây, vì tôi nghĩ có lẽ đó là món quà duy nhất mà với họ, có thể là còn ý nghĩa và giá trị. Tôi quay sang cười: “Chào bác”, “Chào cô”. Người người đàn bà nhìn tôi, người cười người ai cười. Mọi người ai cũng buồn, không chút xúc cảm.

Một cô già người gốc xứ mà nước cười cười dài xuông áo. Cô bên cạnh thì quẹo đầu sang một bên, một đứa con, đứng đứng như cười cười thì phải. Mọi người có bà cười trông có vẻ già lắm, nét mặt rất phúc hậu, cười chớp hai tay xá tôi lia lịa. Tôi sờ mang túi nên lật túi ra hai tay bà cười và nói: “Có khỏe không con? Có đứa con nào con vào thăm con đây”. Anh Lâm cười: “Bà này sống bệnh Alzheimer rồi em ạ. Tôi mấy tháng nay ngày nào bà cũng mong chờ con trai và cháu nội vô thăm, mà túi nó cười cười cười. Bà đang lấy Phở cho con cháu vô thăm đó, chỉ không phải lấy em đâu”. Tôi nghe lòng mình thấy cười. Tôi liền cười: “Má, con túi thăm Má nè. Má khỏe không?”. Bà cười cười lên nhìn tôi, nhíu nhíu cười một tèm nhèm mà tôi thấy hai tròng đen đã mờ mắt cười, bà nhìn một cười, vô hoài nghi, và lát sau bà cười cười: “Không, con trai, con trai”, rồi bà cười xá tôi lia lịa. Anh Lâm kéo tay tôi: “Anh đã nói con bà là con trai kia mà, em cười cười đâu có tin”. Tôi nói: “Với thì bà cười còn túi nhèm mà anh, còn trí nhớ mà”. Anh Lâm gật đầu: “Chỉ thấy người gì dính líu túi con cháu thì bà cười. Còn thấy người khác nhèm làm vô sinh, đi túi túi, ăn uống thì bà quên hết. Có vào đây thì em cười cười thì phải”.

Anh Lâm cười cười cười và đưa tay cười cười cười xe lăn. Một bác gái cười ngoài 70, mà tôi đoán là cười cười, cười cười cười trên xe nhèm đang buồn cười. Tôi theo anh đưa bác vô phòng. Đứng cười, anh đưa bác lên cười cười, xong anh bày tô cháo ra trên bàn cười cười: “Cháo gà nóng con cười mua, cười ăn đi cười cười. Còn đây là cười cười cười, ăn xong cười cười cười. Giọng con phải đưa khách đi, cười cười cười”. Tôi chào bác gái ra cười. Bà cười cười cười đầu đáp cười.

Lên xe, tôi cười cười thêm vô bác. Anh Lâm cười: “Ba má anh có 5 người con. Xưa kia ba anh là cười cười cười 3 đứa cười cười (Vua Béo cười, TT Diêm và TT Thiệu). Má anh cười nhà cười cười cười lo cho 5 đứa con. Ba anh mang cười cười là cười cười cười nhà anh nghèo lắm, má anh cười cười cười vô cùng cười cười cười đó cười. Sau 75, ba anh cười cười 5 năm cười sau đó cười nhà cười cười sang M cười năm 1989 theo

Chuyện của con trai hiu hỏ ở quê Cam

Tác Giả: Tr&#n Th& Tuy&t Thu
Thứ Ba, 17 Tháng 5 Năm 2011 05:08

đi&n HO. Khi m&i qua v&i hai bàn tay tr&ng, c& ba và má anh đ&u ph&i đi làm đ&ng đ& s&ng và nuôi các con. Khi đó m&y anh em cũng l&n r&i, m&nh đ&a nào đ&a n&y bung ra đi làm. T&i anh đ&a nào cũng s&c trai trắng, ăn m&nh nh& voi, nên má anh c& dành h&t món ăn nào b& là nh&ng cho ch&ng và các con. Ba anh thì s&c kho& r&t kém sau nh&ng năm tù đầy, nên &ng c& b&nh r& và qua đ&i năm 1997 vì b& xu&t huy&t bao t&. Sau cái ch&t c&a ba, má anh càng xu&ng tinh th&n th&y rõ. Lúc này anh và m&y đ&a em đã có gia đình riêng. Anh là anh c&, th&ng S. có v&, mua nhà nh&ng không dám mang má v& chung, m&c dù nó là đ&a khá gi&nh&t trong gia đình. Con C. l&y ch&ng đ&n đi Nevada. Th&ng A. thì qua & v&i v& bên Th&y Sĩ. Ch& còn anh và N., cô em gái b&nh tâm th&n t& h&i còn & Vi&t Nam, nên má & v&i anh và nó. Ông bà mình có câu ‘Cha m& nuôi con bi&n tr&i lai láng, Con nuôi cha m& k& tháng k& ngày’. Anh th&y câu này không đúng chút nào. B&i nh& gia đình anh nè, t&i em anh có đ&a nào nuôi ba má đ&c m&t ngày nào đâu mà k&. T&i nghi&p &ng b&, c& đ&i cùng l&ng nuôi con khôn l&n. Đ& khi thành danh thì đ&a nào cũng s& ch&ng, s& v& không dám cho ba má & chung. Ai cũng ca hoài cái đi&p khúc ‘Con có gia đình riêng, còn nhi&u th& lo l&m. Th&y m& ráng t& lo đi’. Đúng là b&c b&o tình đ&i”.

Sau khi x& m&t tràng cho h& gi&n, anh Lâm ng&ng chút l&y h&i r&i ti&p t&c k&: “X&a kia khi & Vi&t Nam má anh đã ít v&n đ&ng, su&t ngày ch& & trong nhà lo vi&c b&p núc và chăm sóc các con, và có l& v&y mà x&ng má đã y&u. Sang đây thì bác sĩ cho bi&t là má anh b& thoái hóa c&t s&ng, và các kh&p x&ng & đ&u g&i, c& tay, đ&u thi&u ch&t đ&ch tr&n nên c& đ&ng đ&u gây đau đ&n l&m. Má không còn đi làm đ&c n&a, và ph&i đi g&p bác sĩ th&ng xuyên đ& ch&a tr&. Sau 5 năm thì bác sĩ đ&ng v&i gia đình là cho má anh vô nursing home thì s& đ& dàng h&n, vì m&y anh ch& em không ai r&nh mà chăm sóc cho má h&t”.

Gi&ng anh Lâm đ&u đ&u: “Có & x& này m&i nh&n ra là đa s& con cái đ&u b&t hi&u l&m em &i. N&c Vi&t Nam mình nghèo, con đi làm không đ& nuôi thân, nên không sao lo cho cha m&, mình còn ch&p nh&n đ&c. Còn & M&, đ&a nào cũng có xe, có nhà, ch& có m&i th&i gian và lòng hi&u th&o là không có. Mà th&i gian có đào ra đ&c, cũng ch& đ& đ&n v&, ch&ng, con cái đi ngh&hè, còn ông bà già thì m&c xác h&. Ngày nào vô đây 3 b&n là anh t&c, anh h&n cái b&c b&o c&a tình đ&i. Th&ng con mà má anh th&ng nh&t, cũng l&i là đ&a ham ti&n, s& v& mà ch&a h& đ&n g&p má, dù ch& m&t l&n, t& h&n 6 năm má anh vào đây. Anh là th&ng má la r&y nhi&u nh&t, gi& thì ch& mình anh m&i ngày 3 c& vào ra, đ&m c&m n&c và săn sóc cho b&”.

- B& trong đó h& không lo cho bác ăn u&ng sao anh?

- Có ch&. Nh&ng ng&ng i già tr& tính l&m em &i. 6 gi& sáng anh ph&i đích thân pha cà phê mang vô cho má, b&i ch& có anh là bi&t cách pha đ&m l&t nh& th& nào thôi, ch& mua ngoài ti&m má anh không ch&u u&ng. Tr&a ph&i mua món canh nào b& thích, còn chi&u thì có lúc mua đ& trắng mì&ng, chè hay món gì nh& nh& mang vô. Anh thu&c lòng món nào má anh thích, món nào b& không &a. Mà h& anh không vô m&t c& là b& nh&n không ăn c&m, thành th& khách mà g&i g&n đ&n gi& vô nursing home là anh đành ph&i t& ch&i, không nh&n khách, b&i v&y mà đ&i anh nghèo c& mãi nghèo. Anh thì quê mùa có bi&t gì v& tâm lý đâu, nh&ng anh nghe ng&ng i ta nói r&ng ng&ng i già r&t s& cô đ&n, h& s& b& b& r&i. Chính vì v&y mà h& tìm m&i cách đ& con cháu chú ý và quan tâm đ&n h&. Nói theo cách bình dân c&a mình, thì ng&ng i già hay “tr& ch&ng” l&m. Anh

Chuyện đời của con trai hiền ở quê nhà

Tác Giả: Trán Thá Tuyát Thu
Thứ Ba, 17 Tháng 5 Năm 2011 05:08

thì cậu nghĩ đến ngày xưa lúc còn nhỏ mình cũng quý ba má làm ruộng bở cở c khở, thì giờ nỏ má có làm eo làm sách chút cũng không sao. Là con mình phải biết chi cho ba má, làm mai này má có chết anh sẽ không hối hận chút gì hết cả.

Lần thứ hai đi taxi thì anh Lâm chọn tôi ghé vào mang cơm cho bác gái. Hôm ấy bác mẹ và vợ anh t chọn ng nhòm trùng phôi và đợc đợa tở nhà thờ đợc vở. Khi tôi chào, bác chọn gở t nhở đợu nhở mở i lỏn. Tôi đợa mỏ t nhìn quanh phòng. Trên đợu giở đợc ng bác có treo đợy các ảnh Đợc Chúa Giê-su và Đợc Mẹ Maria cùng cây thánh giá. Tôi muỏn bở t chuyỏn vỏ i bác nhở ng không bở t nói gì, cuỏ i cùng tôi bở o: “Bác nhở cỏ u nguyỏn mỏ i ngày nhe bác. Chúa sẽ che chọn cho bác”. Bà không nói gì cỏ mà chọn gở t đợu.

Chiếc giở đợc bên cỏ nh có mỏ t cỏ trỏ hỏ n đợc nỏ m đợc mỏ t nhìn trên trỏ n nhà. Tôi ngỏ c nhiên vì thỏ y cái tivi đợc mỏ, chiỏ u bở phim Đợi Hàn thì phỏ i, coi bở hay và gay cỏ n lỏ m, mà sao hai ngỏ i không ai thèm xem. Tôi bở t chuyỏn: “ở đây cũng đợc c quá cỏ hỏ ? Có tivi đợc xem phim đợc buỏ n”. Cô này nói ngay: “Chán lỏ m. Phim lúc nào cũng mỏ vỏ i mỏ ng. Đợi ở ngoài mỏ i cay đợc hỏ n nhiỏ u. Nhỏ t nhỏ t tở i tù, thiên thu tở i ngoỏ i, nỏ m đây 3 năm rỏ i có khác gì nhà tù đâu”. Hỏ i thăm tôi đợc bở t là cỏ bở hỏ thỏ n, phỏ i lỏ c thỏ n 4 lỏ n mỏ i tuỏ n tở vài năm nay, nhỏ ng chỏ ng cỏ không rỏ nh chọn cỏ đi, nên cuỏ i cùng gia đờnh quyỏ t đợc nh cho cỏ vào đây luôn đợc ... rỏ nh nỏ (theo lỏ i cỏ nói). Cỏ chua chỏt: “Lúc mỏ i đợu, đợc thuyỏ t phỏ c tôi chọn u vô đây, ở ng (chỏ ng cỏ) hỏ a là sẽ vào thăm tui đợc p cuỏ i tuỏ n, nhỏ ng đợc c đâu vài tháng thì rỏ t rỏ i cũng bở t tằm luôn. Nghe đợc n ở ng có bà khác rỏ i. Cuỏ c đợi khỏ n nỏ n lỏ m”. Cỏ cay đợc lên tở ng.

Anh Lâm bở c vô, đợc bác gái đi làm vở sinh. Lúc trỏ ra, trông bác có vỏ mỏ t, nên anh đợc đợc t mỏ lên giở đợc rỏ i rỏ tôi đi đợc n bàn trỏ c hỏ i thăm vỏ thuỏ c men cỏ a bác. Trên đợc đợc đi tôi hỏ i nhỏ: “Sao má anh ít nói quá vỏ y?”. “Còn gì mà nói em”. Giỏ ng anh Lâm bở c bở i. “Em thỏ nghĩ đợc a con mình nuôi tở nhỏ, cỏ đợi cỏ cỏ c vì tở i nó, giỏ mình già yỏ u thì không thỏ y mỏ t mũi đợc a nào. Nỏ m ở đây 24 tở ng mỏ i ngày, dài lỏ m em bở t hôn. Hỏ n 6 năm trỏ i, tha hỏ mà nuỏ t nỏ c mỏ t ngỏ c vào trong. Má anh không nói, nhỏ ng anh bở t trong đợu bở nói nhiỏ u lỏ m, và vì vỏ y mà đau khỏ vô cùng. Nhỏ ng ai đợc thân hay không con cái vỏ y mà sẽ ở ng. Anh bở o bở nhiỏ u lỏ n rỏ i, ‘Mỏ đợc suy nghĩ nỏ a. Ngỏ i khỏ là con đây nè. Lo cho mỏ, cho vỏ, cho con cái, cho đợc a em bở nh tâm thỏ n, rỏ t rỏ i con muỏ n đờn cỏ đợu và chọn mong đợc c chỏ t sẽ m mà thôi”.

Khi ngỏ i trên xe, chúng tôi nói chuyỏn nhiỏ u lỏ m. Tôi thông cỏ m cho hoàn cỏ nh cỏ a anh, ngày nào anh cũng vào thăm má 3 cỏ, đợc cỏ m, đợc trỏng miỏ ng, và nhỏ t là mỏ i lỏ n bác sĩ cho thỏ thuỏ c mỏ i là má anh đợu làm nỏ không chọn u ở ng. Anh kỏ: “Bỏ nhỏ t đợc nh không ở ng thuỏ c. Bỏ cỏ nói ở ng nhiỏ u thuỏ c quá rỏ i cũng chọn t, vỏ y ở ng mà làm gì? Anh nỏn nỏ quá thì cuỏ i cùng bở ra đợu kiỏ n là anh phỏ i ngỏ lỏ i qua đờm, đợc lỏ nỏ u ở ng thuỏ c vô mà có bở gì thì anh chọn bở đi bở nh viỏ n gỏ p”.

Chuyện đời của con trai hiếu thảo ở quê Cam

Tác Giả: Tr&#n Th& Tuy&#t Thu
Thứ Ba, 17 Tháng 5 Năm 2011 05:08

- V&#y anh c&#ng l&#i không? Tôi h&#i.
 - Dĩ nhiên r&#i, đã d&# b&# thì ph&#i d&# t&#i n&#i t&#i ch&#n ch&#. Anh gi&# b&# tr&#i t&#m khẩn n&#m đ&#i d&#&#i đ&#t, mà ph&#i làm lén n&#a ch&#. Nhìn tr&#&#c nhìn sau không th&#y bóng nhân viên thì anh m&#i dám n&#m. H&# nghe ti&#ng chân ai b&#&#c t&#i là anh b&#t d&#y, nói đ&#i má là anh đi v&# sinh, v&#y mà b&# tin. U&#ng thu&#c xong m&#t h&#i là b&#ng&#. Th&# là anh chu&#n v&# nhà.
- Tôi bu&#n c&#&#i vì óc “sáng t&#o” c&#a anh Lâm. Nh&#ng v&#n còn tò mò, tôi h&#i:
- Sáng mai th&#c d&#y không th&#y anh thì b&# mánh làm sao?
 - V&#y là em ch&#a bi&#t gì v&#ng&#&#i già r&#i. Ng&#m&#t đêm là h&# quên s&#ch, vô đây là ai cũng g&#n lú l&#n h&#t r&#i em &#i.

Cách đây h&#n m&#t tháng, hai anh em có đ&#p đi xe chung, và bàn tán v&# đ&# th&# chuyện trên đ&#i, kinh t&# xu&#ng đ&#c, th&#t nghi&#p, r&#i v&# c&#n thiên tai t&#i Nh&#t. Anh Lâm b&#o tôi: “Nói thi&#t, thiên tai, chi&#n tranh, th&#m h&#a h&#t nhân gì anh cũng không s&#. Đi&#u duy nh&#t mà anh s&# là anh ch&#t tr&#&#c má anh. B&#i anh bi&#t anh mà có b&# gì là má anh s&# không còn s&#ng n&#i n&#a. 6 năm qua, anh đã tr&# thành ni&#m vui và hy v&#ng c&#a b&# m&#i ngày. Có m&#t l&#n anh b&#nh nên nh&#c đ&#u quá không d&#y n&#i, nên sáng và tr&#a anh không vô. Đ&#n chi&#u thì cô nhân viên g&#i, cô ta nói là má anh không ch&#u ăn u&#ng gì h&#t. B&# cấu g&#t v&#i m&#i ng&#&#i và c&#ng&#i ngóng v&# h&#&#ng c&#a. B&#i v&#y mà nh&# em bi&#t đó, kinh t&# khó khăn, ngh&# taxi nghèo l&#m, nh&#ng h&# khách có g&#i trùng vào gi&# anh ph&#i vô thăm má, thì anh luôn luôn ch&#n má, mà b&# khách. Không có ng&#&#i khách này, anh hy v&#ng s&# còn ng&#&#i khách khác, nh&#ng má thì anh ch&# có m&#t. T&# bao năm nay ch&#a bao gi&# anh có th&# đi ch&#i đâu v&#i v&# con, cũng may tr&#i th&#&#ng nên bà xã anh r&#t thông c&#m. Nhi&#u lúc m&#t m&#i quá anh hay to ti&#ng v&#i má, lúc v&# nhà thì l&#i h&#i h&#n. Ch&#c t&#i anh là đàn ông nên không bi&#t nói đ&#u d&#ng em &#i”. Tôi im l&#ng. Th&#y th&#&#ng ng&#&#i lái taxi &# vào tu&#i trung niên nh&#ng ch&#a có đ&#&#c m&#t ngày no đ&#. Th&#&#ng dáng anh lúc nào cũng t&#t t&#. Th&#&#ng t&#&#ng đi c&#a anh bao gi&# cũng h&#i h&#. Th&#&#ng cái l&#ng anh khòm khòm c&# chúi v&# phía tr&#&#c. Có đôi l&#n anh h&#i to ti&#ng v&#i m&# anh, và tôi hi&#u là vì anh s&# tr&# gi&# c&#a khách, lo khách s&# phi&#n hà, nh&#ng t&#m lòng hiếu thảo c&#a anh thì ch&#a ch&#c ng&#&#i con nào khác đã có đ&#&#c.

Tu&#n r&#i có vi&#c c&#n đi taxi, tôi l&#i g&#i anh Lâm. Gi&#ng anh lo l&#ng: “Má anh b&# gãy x&#&#ng chân r&#i. Em có th&# đi s&#m n&#a ti&#ng dùm anh đ&#&#c không? Anh vào đó lo cho b&# chút r&#i mình đi”. Tôi đ&#ng ý.

Trên xe anh k&# tôi nghe: “N&#a tháng tr&#&#c khi đ&# bác lên gi&#&#ng, cô nhân viên vô tình không đ&# ý nên m&#t &#ng chân c&#a má đ&#p vào thanh gi&#&#ng và gãy. T&# đó má anh ph&#i bó b&#t và không đi chuyện đ&#&#c. Đau đ&#n mà b&# không ch&#u u&#ng thu&#c, h&# anh vào là má c&# c&#n nh&#n khi&#n anh nh&#c c&# óc”.

Anh Lâm th&# dài chán n&#n: “Nhi&#u lúc anh m&#i m&#t quá, ch&# mu&#n đ&#&#c ch&#t cho xong. Nh&#ng l&#i nghĩ đ&#n má, anh ch&#t thì ai lo cho b&#? Mai này anh già, anh không mong đ&#a con nào lo cho mình h&#t. Anh ch&# mong khi nào má m&#t, anh lo mai táng cho b&# đảng hoàng t&#&#m t&#t, r&#i thì anh &#&#c mình s&# ra đi theo b&# cho xong, s&#ng th&# ch&#a ch&#c là phúc đ&#&#c đâu em”.

Chuyện đời của con trai hiếu thảo ở quê nhà

Tên: Trần Thị Tuyết Thu
Số: 7913; Ba, 17 Tháng 5 Năm 2011 05:08

Chỉ cần taxi chờ bên ngoài trên đường. Thấy tôi im lặng, anh Lâm liền bắt chuyện: “Em thấy khỏe vậy đó, nhưng chắc phải đi cùng đâu em. Hôm nào tiễn anh đưa em qua khu bên kia, nơi đó chắc toàn những người bệnh hay ốm, nên mình đi trên giường và đi xuống thang vất. Họ không còn biết gì nữa hết, cũng không còn cảm xúc. Anh luôn tự an ủi mình là mỗi ngày ra vào những chỗ này, mình như cho anh hưởng đời là bệnh, và mình còn sống được ngày nào khỏe mạnh thì đã là hạnh phúc”.

Tôi dường như chợt nhớ ra một điều, nên bảo anh:

- Sống được ngày là may mắn rồi đó, anh có định mua gì hay làm gì cho bác vui không?
- Anh làm hoài đó chứ, sinh nhật, Tết, Giáng Sinh, anh đưa có quà cho bác vui. Nhưng rồi rồi cũng chẳng còn ai vui, kể cả má hay anh. Người già vào đây thì tìm ai cũng chai, mà anh là người nuôi bệnh, tìm anh cũng chai thì hỏi nào anh không biết nữa.

Tôi góp ý:

- Có lẽ anh bị stress nhiều quá không? Công ăn việc làm, các em bệnh rồi mà, áp lực thì nhiều thì quá nên anh buồn và bất mãn. Nhưng anh cứ gắng đi, khi nào mệt thì anh sẽ không hỏi gì về điều gì cả.

Anh Lâm lặng thinh.

Khi vào trong, nhìn mọi người, anh Lâm cảm thấy: “Mau lên, kéo khách đi”. Tôi bảo: “Tối rồi, không sao đâu anh, hôm nay em không gặp”. Trong khi anh Lâm đi tìm người nhân viên đưa đi đâu đó, tôi bước lên hỏi thăm bác gái về cái chân đang bó bột. Bác cứ gật gù đi, có vẻ mệt mỏi. Tôi hỏi: “Sống được là may mắn rồi, bác thích hoa gì, anh Lâm sẽ mang vào tặng bác”. Bà lắc đầu: “Không cần”. Tôi không biết nói gì nữa. Nghe có tiếng chân ai bước lên gác, tôi đoán là anh Lâm nên tôi chào bác ra về. Tôi nói: “Bác đừng buồn. Bác hạnh phúc hơn nhiều người khác lắm, bởi vì ít ra bác cũng còn có đứa con trai hiếu thảo”. Bác gái gật đầu và quay mặt đi. Tôi thoáng thấy giọt nước mắt rơi xuống khóe mắt bà. Chắc có lẽ người nào vì tôi nên bác quay nhìn tôi khác. Tôi bước đi về phòng, lòng cảm thấy vui, vì tôi hiểu đó là giọt nước mắt hạnh phúc của một người mẹ.

Rồi khi khu nursing home, tôi thấy biết bao người mẹ, người cha cứ khóc đi hy sinh vì con cháu, đến rồi khi bóng xế chiều tàn mệt mỏi mình vò vớ nơi đây. Vào các việc đời thường như thế này tôi mới càng thấm thía câu nói của ông bà xưa: “Người chết chớ y xuôi, có bao giờ chớ y ngược?”. Ngày là Mẹ sống được rồi, hàng trăm ngàn đứa con, thế hỏi có đứa nào bao nhiêu người còn như ra là họ vẫn còn có một bà Mẹ thì không?

Đột nhiên tôi nhớ đến Mẹ. Mẹ tôi đang xa, và chắc năm nào tôi có dịp mừng lễ Mother's Day cùng Mẹ.

Chuyện đời của con trai hiền ở quê nhà

Tên: Nguyễn Văn Tuấn
Số: 7913; Địa chỉ: 17 Nguyễn Huệ, Quận 5, Thành phố Hồ Chí Minh, ngày 05/08/2011

Nhìn đứa con hiền. 12 giờ trưa. Mẹ tôi đi chợ. Tôi thấy mẹ tôi vội vã, có vẻ do chới vấp?
Và sao tôi thấy đứa con hiền bắt đầu sụt sùi.

Anh Lâm chợt quay sang hỏi:

- Em sao vậy? Sao mẹ tôi đi chợ? Nhà Má hả?

Tôi gật đầu.

- Nhà thì về thăm Má.

- Bên... Tôi lúng búng. Năm nào là Mẹ, em cũng bên đi làm...

Giọng anh Lâm dịu dàng:

- Em gọi thăm Má đi, và cũng đừng quên. Xì này ai mà không bên, anh hiền. Thôi cứ ráng nhé
dù anh câu này:

“Ai còn Mẹ xin đừng làm Mẹ khóc

Đừng để buồn lên mặt Mẹ nghe không?”

Tôi gật đầu, ráng kìm chế cảm xúc. Tôi nghe anh Lâm nói: “Đi em. Trả gọi rồi”.

Xong anh hiền hỏi bên cạnh phía xe. Tôi liền lái theo sau.

(Tôi nghe anh Lâm - người lái taxi hiền ở quê nhà)